

Studenci, którzy podejmują studia w 9 Pracowni Działań Przestrzennych powinni posiadać minimum podstawowe umiejętności rzeźbiarskie, rozumieć terminy dotyczące współczesnych działań w sztuce, ze szczególnym uwzględnieniem tych, mających związek z szeroko pojmowaną przestrzenią.

Zajęcia prowadzone są na zasadzie indywidualnych konsultacji, korekt zadanych tematów, działań w pracowniach oraz – w zależności od zadanego w danym semestrze temacie – także w terenie. Studenci realizują ćwiczenia, będące odpowiedzią na zadane tematy. Na ogół proponowane są dwa ćwiczenia realizacyjne w semestrze. Działania w pracowni w pierwszych latach studiów mają charakter poszukiwania „istoty” przestrzeni, znajdującej się poza emocjonalnością, narracyjnością i iluzorycznym odniesieniem do tego, co poza rzeźbą. Pierwszym krokiem w kierunku jakiegokolwiek przestrzennej wizualizacji jest nauczanie się operowania przestrzenią, organizowania rytmów, proporcji i harmonii formy, ponieważ już sama forma zawiera w sobie treść. W praktyce, drogą do uzyskania konkretnej formy – w – przestrzeni jest zbliżanie kształtu do kształtu, bryły do bryły, niezbędnego medium do innego – niezbędnego medium oraz całości przestrzeni rzeźbiarskiej do przestrzeni otaczającej, by ukazać jedyną możliwą jedność formy. Dopiero te umiejętności oraz wiedza powinny przygotować do realizowania dojrzałych prac opartych także o wyobraźnię, intuicję i emocjonalność.

Początkowe ćwiczenia mają więc charakter propedeutyczny, w drugim semestrze studenci mają coraz większą swobodę w wyborze drogi twórczej. Tematy są na ogół tak sformułowane, że pozwalają studentom różnych kierunków na wybór medium, w którym chcą pracować; od tradycyjnych po najnowsze, również elektroniczne. Studenci realizujący działania w 9 Pracowni co najmniej drugi rok, mogą zaproponować własne tematy.

W wyniku zaliczenia przedmiotu student posiada podstawową wiedzę teoretyczną dotyczącą działań artystycznych ze szczególnym uwzględnieniem działań w obrębie szeroko rozumianej kreacji przestrzennej. Jest zapoznany z różnymi środkami wyrazu, jakimi dysponuje współczesna sztuka, znając określony zakres problematyki związanej z technologiami stosowanymi we współczesnych działaniach artystycznych, mających miejsce w realnej w przestrzeni. Poprzez stopniowe nabywanie wiedzy dotyczącej charakteru poszczególnych mediów, umiejętności te powinny pozwolić na realizację własnych zamierzeń artystycznych. Student powinien posiadać umiejętność w doborze właściwych narzędzi warsztatu artystycznego oraz środków wyrazu. Okres studiów licencjackich powinien też zaowocować umiejętnością przygotowywania pisemnych i ustnych wypowiedzi dotyczących działań artystycznych, w szczególności z zakresu rzeźby i działań przestrzennych, z wykorzystaniem ujęć teoretycznych z różnych fachowych źródeł.

Na ocenę studenta mają wpływ: aktywne uczestniczenie w zajęciach, konsultacje kolejnych etapów realizowanych ćwiczeń, jakość realizacji. Zaliczenie uzyskuje się poprzez prezentację odpowiedzi na zadane tematy w formie, która była konsultowana podczas zajęć w pracowni. Nie bez znaczenia jest umiejętność merytorycznego werbalizowania zamierzeń twórczych oraz świadomość celowości wyboru właściwego medium dla zobrazowania swojego pomysłu.

Spis zalecanych lektur

Leszek Brogowski, Sztuka i człowiek

Leszek Brogowski, Sztuka w obliczu przemian

Adam Kotula, Piotr Krakowski, Rzeźba współczesna

Kazimierz Malewicz, Świat bezprzedmiotowy

Władysław Strzemiński, Teoria widzenia

Wasilij Kandyński, Punkt i linia a płaszczyzna

Wasilij Kandyński, O duchowości w sztuce

Roczniki Orońskie oraz kwartalniki rzeźby Orońsko

Magazyny dotyczące sztuki: Exit, Format, Gazeta Malarzy i Poetów, Opcje, Arteon, Flash Art, Kunstforum, Art in America, Sculpture, itp.

Katalogi wystaw indywidualnych i zbiorowych współczesnych artystów

Język wykładowy

polski, angielski